

Anul 66

Seria II

Nr. 839

ALBINA

REVISTA SAPTAMINALA A AȘEZAMINTELOR CULTURALE

Joi

23 ianuarie 1964

8 pagini

15 bani

G.A.C. Gornetu Cuib, regiunea Ploiești. Ing. Eugen Bădicu discută cu membrii din conducerea gospodăriei, amplasarea culturilor de primăvară

Din carnetul scriitorului

TEHNICIANUL

Un vechi prieten, care locuiește la țară, de câte ori ne întâlnim, îmi împărtășește cu pătrundere și umor diverse întâmplări, opinii personale, îmi vorbește de oameni și faptele lor, de satul în care el își desfășoară activitatea modestă, dar de mare preț, aceea de învățător. Iarna, îndeosebi, îl găsesc rar acasă. Anotimpul, altădată anost, cu zile înșirate una după alta, ca mărgelele, asemănătoare prin tăcere, plictiseală și amorțire, e acum cu desăvârșire altul.

— Acum, dragul meu, îmi spunea el, iarna e un anotimp plin, pulsează de viață, semn că pauzele tradiționale în agricultură nu mai există. Nu-s iernile din vremea copilăriei, cind satul hiberna sub zăpadă. Pot spune că se lucrează cu aceeași intensitate ca în anotimpurile pline. Cîmpul s-a mutat într-o sală de clasă, au apărut activități noi, preocupări inedite, saltul de la ocupația plugăritului la profesiunea complexă, întemeiată pe știință și tehnică reclamă cursuri, școlarizare, caiet de note, consultații, ridică întrebări și solicită răspunsuri. Gospodăria colectivă, „organism“ complicat, cere specializare, documentare teoretică exactă și practică imediată, îndrăzneală și precizie.

Știam că așa stau lucrurile. În ultima noastră întâlnire, în pragul noului an, continuind aceeași idee, prietenul meu mi-a vorbit de agronomi, de tehnicieni și de ingineri, de ceea ce ei reprezintă în satul de azi. Am asistat la o lecție la cursul de cultura plantelor. Se discutau la amănunt numeroase chestiuni legate de aplicarea practică. Știam că, în afară de aceste întâlniri serale la căminul cultural sau la sediul gospodăriei, în ateliere, în remize sau grajduri, la ferma de păsări și pe cîmp, nu există pauzele despre care-mi vorbise. Se con-

turau perspectivele dezvoltării în continuare a potențialului economic, la ordinea de zi veneau răsadurile, grădina, pregătirea primăverii. O atmosferă tonică, inviorătoare domnea în sat.

— Adevărul este că deși cea mai larg răspîndită ocupație în țara noastră a fost agricultura, în realitate cadre de specialitate, calificate profesional, cadre de agronomi, zootehnicieni, pomicultori și celelalte existau foarte puține. Să nu mai vorbim de mecanizatori, de îmbunătățirile funciare. Nu-i un paradox. Școli de specialitate au fost foarte puține, cite ai număra pe degetele unei singure mîini.

De acum nici nu se mai poate inchipui peisajul sătesc fără agronom, fără tehnician sau inginer. Prezența lor e obișnuită, necesară, ca o consecință firească a dezvoltării gospodăriilor socialiste. Stațiunile de mașini și tractoare, stațiunile experimentale, șantierele de hidroameliorări, stațiunile de avertizare, brigăzile de combatere a dăunătorilor, zootehnia, grădinăritul, desfășoară o activitate din ce în ce mai complexă reclamînd studiu, cercetare, pricepere.

Să dăm cîteva exemple. Chirilă Dănilă, președintele G.A.C. din Mirăslău, a învățat temeinic agronomia la maturitate, simțind că pentru a-și duce la bun sfîrșit sarcinile ce-i revin e imperios necesară însușirea profesiei de agronom. Rezultatele obținute de dînsul sînt elocvente. Nu departe de Mirăslău, Teiușul, comună exclusiv cunoscută înainte ca nod de cale ferată, dobîndește azi faimă și prin succesele gospodăriei colective. Varvara Băcilă lucrează ca tehnician agronom la stația de avertizare de aici. E o muncă nouă și, ca în cele mai multe din funcțiile similare, n-a avut predecesor. Nu se mulțumește numai cu atîta, adică să fie prezentă la locul ei de muncă. Ea participă cu multă

însuflețire la cursurile din cadrul cercului pentru cultura plantelor, predînd lecții colectivității deoarece consideră că această activitate de propagare a cunoștințelor tehnico-științifice se potrivește foarte bine cu natura funcției sale.

În primăvara trecută i-am văzut la lucru pe cei din brigăzile fito-sanitare din bazinele pomicole, am asistat la combaterea gîndacului de Colorado, pe o plantație de cartofi atacată într-un sat pe Tîrnave, am văzut rezultatul unor îndelungi experiențe la Stațiunea de cercetări hortiviticole din Bistrița. Și peste tot era prezentă figura tehnicianului, a inginerului agronom. Iată-l pe Ion Andrei, tehnician agronom în colectiva din comuna Gh. Lazăr-Slobozia. E un animator dotat cu certe calități organizatorice. Meticulos, perseverent, priceput, el sprijină activ formele atractive de popularizare a cunoștințelor tehnice. Concursuri „Cine știe, cîștigă“, pe teme interesante, au devenit de-acum tradiționale în comună.

Figura agronomului, a omului pregătit, a elementului calificat e o figură obișnuită în satele noastre. Complexele școlare, cu profil agrotehnic, în plină dezvoltare, atestă că noi și noi cadre bine pregătite, capabile, stăpîne pe cunoștințele lor vor apare în satele, în comunele noastre. Inginerii, tehnicienii agronomi sînt frecvenți eroi ai reportajelor noastre, ai povestirilor, ei sînt deplin integrați în peisajul contemporan al satului românesc.

Îi dau deplină dreptate prietenului meu, învățătorul. Cine vrea să scrie despre satul de azi, trebuie să se ocupe și de figura agronomului, figură care și-a cucerit locul meritat în satele noastre, care își îndeplinește cu cinste misiunea nobilă care îi este încredințată.

ȘTEFAN LUCA

RĂSPÎNDIREA EXPERIENȚEI ÎNAINȚATE ÎN ACTIVITATEA CULTURALĂ

Iarna, căminele culturale cunosc o afluență deosebită. Oamenii, având mai mult timp liber, cercetează cu interes programele zilnice de activitate, asistă la manifestări culturale, vizionează filme, se interesează de noutățile literare sosite la bibliotecă, sînt preocupați să cunoască mai bine problemele actuale de știință și cultură, evenimentele politice petrecute pe plan intern și internațional. Pentru a satisface pe deplin asemenea cerințe, activiștii culturali manifestă o atenție sporită găsirii celor mai eficiente forme de popularizare și răspîndire a numeroaselor și variatelor cunoștințe în masele largi de oameni ai muncii de la sate. În sprijinul lor vin casele raionale de cultură, care demonstrează cum trebuie organizată mai bine și mai operativ activitatea culturală și a-i imprima acestuia un conținut corespunzător pentru a o face mai interesantă, mai variată, cu o sferă cit mai largă de cuprindere.

Am invitat la o discuție care să reflecte sprijinul metodic acordat căminelor culturale de la sate, trei directori de case raionale de cultură. Iată răspunsurile lor :

Organizăm manifestări culturale interesante

Pentru a demonstra necesitatea desfășurării unei activități zilnice, permanente la căminele culturale, potrivit cerințelor și preocupărilor diverse ale colectivităților, metodiștii Casei raionale de cultură din Huedin și-au propus să inițieze acțiuni culturale cit mai bine organizate. Urmărim nu numai o activitate variată, ci și un conținut profund educativ legat de problemele concrete ale gospodăriilor colective, de interesul manifestat de colectivități față de o problemă sau alta. Metodiștii noștri, an-

trenînd un larg activ de intelectuali, organizează manifestări culturale model, acolo unde ele, deși interesante, nu au intrat în practica de zi cu zi a căminelor culturale. Metodistul Gavril Abrudan, constatînd, de pildă, că la Cuzăplac nu sînt pregătite în mod temeinic seriile științifice, a sprijinit ținerea unei asemenea seri care a plăcut foarte mult colectivităților. În desfășurarea seriei științifice avînd ca temă : „Sputnici, rachete și nave cosmice“ el a antrenat pe profesorul de fizică și chimie Gh. Petre, care s-a dovedit a fi un bun cunoscător al acestor probleme. Expunerea a fost însoțită de experiențe, planșe, de un film adecvat și de un scurt program artistic. Serile științifice, ca manifestări culturale mai complexe, au căpăt de acum un caracter de permanență în programul căminului cultural din Cuzăplac.

La căminul cultural din Zimbor nu se organizează manifestări culturale diferențiate și pe specificul de producție al gospodăriei colective. Metodiștii casei de cultură au demonstrat însă practic însemnătatea diferențierii activității pe categorii de profesii. Astfel, într-una din zile, crescătorii de animale au urmărit cu interes o seară tematică organizată special pentru ei. Problema nutrețurilor însilozate a fost una din problemele discutate în cadrul acestei serii. Inginerul gospodăriei a calculat la tablă ce cantități de nutreț însilozat sînt necesare pentru animalele gospodăriei și cum pot fi ele realizate. Planșele și materialul intuitiv adecvat au făcut ca manifestarea culturală să se transforme într-o adevărată lecție despre asigurarea unei dezvoltări raionale a sectorului zootehnic.

Astfel au fost inițiate „pe viu“, manifestări culturale interesante, la Filidul de Mijloc (seară tematică cu tema „Al meu și al nostru“), Almaș (serii dedicate colectivităților, avînd ca temă : munca conștiincioasă în G.A.C., ce e nou în sectorul zootehnic al gospodăriei, împotriva leacurilor băbești) ș.a.

La asemenea manifestări culturale sînt invitați și directori de cămine culturale din comunele și satele învecinate, pentru a cunoaște mai te-

meinic modul de organizare a acestor acțiuni. Cele mai reușite manifestări sînt prezentate în cadrul seminariilor raionale în fața tuturor directorilor de cămine culturale din raion. Ele sînt supuse discuției creatoare a activiștilor culturali, sînt eventual îmbunătățite, cu scopul de a se oferi maselor de colectivități numai acele acțiuni care într-adevăr atrag spectatorii, care răspund preocupărilor și sarcinilor lor.

TEODOR NECULA
directorul Casei raionale de cultură din Huedin

Turnee metodice...

Astfel am numit una dintre acțiunile noastre privind răspîndirea experienței înaintate în munca culturală de masă. Despre ce este vorba? Pentru ridicarea nivelului formațiilor artistice sătești antrenate în cel de-al VII-lea Concurs republican, ce se va încheia în preajma zilei de 23 August 1964, cu mari manifestări culturale și artistice, în cinstea celei de a XX-a aniversări a eliberării patriei noastre, am considerat necesar să organizăm permanente schimburi de spectacole între sate apropiate sau chiar mai îndepărtate unele de altele. Formații artistice puternice, cu tradiție, ca cele din Vinători, Moțaței, Piscu Vechi, Basarabi, Plenița au prezentat, în cadrul unor turnee prin comune și sate, spectacole artistice model, cu un repertoriu adecvat și la o înaltă ținută artistică de prezentare. Între artiștii amatori — oaspeți și gazde — s-au purtat, dirijate de noi, fructuoase discuții legate de prezentare, mișcare în scenă, montarea unor spectacole de cîntece și dansuri, studiul unui rol, probleme regizorale etc. Astfel, am ajuns ca treptat să înlăturăm unele lipșuri din activitatea multor formații artistice. Turnee metodice organizăm și cu formațiile artistice ale casei de cultură pe care ne străduim să le facem într-adevăr model. La prima vedere spectacolul prezentat în lumina reflectoarelor pe scena unui cămin

cultural s-ar părea că este un spectacol obișnuit. După spectacol însă au loc discuții cu toți artiștii amatori din comună asupra spectacolului în ansamblu și pe genuri de artă. Este cel mai bun schimb de experiență.

Sperăm că astfel, în etapa a doua a concursului, formațiile artistice din raionul Calafat, cele 17 echipe de cor, 41 brigăzi artistice de agitație, 40 formații de dans, tarafurile, fanfarele, cei peste 200 de soliști vocali și instrumentiști, să se prezinte la un înalt nivel, cu un repertoriu bogat, legat de viața și munca colectivităților.

VICTOR BELCIUG
directorul Casei raionale de cultură din Calafat

La centrele metodice

La cele cinci centre metodice sînt experimentate și generalizate noi forme de manifestări culturale, interesante, atractive. La Dobreni și Girov s-a inițiat „Almanahul cultural“ care cuprinde mai multe rubrici. Sînt antrenate astfel președintele G.A.C., inginerul agronom, profesori de științele naturii și de limba română. Almanahul cultural aduce în fața colectivităților problemele cele mai esențiale dintr-o anumită perioadă din viața comunei, punîndu-se accentul pe sarcinile și metodele de muncă ale colectivităților fruntași. Almanahul cuprinde și rubrica de știință sau de noutăți literare. Această formă de activitate s-a extins la aproape toate căminele culturale, după ce, cum am văzut, ea a fost experimentată la noi la centrele metodice.

„Procesul milioanei pierdute“ este, de asemenea, o formă de manifestare culturală apreciată de colectivități. Folosindu-se „complexul de judecată“ în genul proceselor literare, sînt aduși în fața „instanței“ cei vinovați de unele rămîineri în urmă în diverse sectoare de muncă ale G.A.C. Se scot în evidență cauzele lipsurilor din sectoarele prezentate, indicîndu-se și ce anume trebuie făcut. Președintele gospodăriei sau inginerul arată apoi, pe bază de calcule concrete, ce pierderi sînt aduse gospodăriei. La Bodești, Dobreni, Bălăneș colectivități au urmărit cu interes asemenea procese.

În scopul popularizării rezultatelor frumoase obținute de unele gospodării colective, pentru a evidenția metodele de muncă avansate, s-au inițiat „jurnale fotosonore“. Fotografii cu aspecte din G.A.C., făcute la fața locului sînt proiectate cu ajutorul epidioscopului, textul de legătură fiind făcut de către un cadru didactic sau de către inginerul gospodăriei colective.

Centrele metodice încep să trăiască o viață tot mai intensă, acționînd pe diverse coordonate. Am început să organizăm aici și spectacole artistice model, întîlniri cu specialiști pe genuri de artă, scurte consfătuiri de specialitate etc. Ele ușurează munca de instruire, de răspîndire a experienței înaintate în activitatea culturală, fiind instrumente prețioase de ridicare a nivelului muncii culturale la sate.

OVIDIU BERBECEA
directorul Casei raionale de cultură din Piatra Neamț

Experiența împărtășită aici de directorii unor case raionale de cultură în munca de îndrumare metodică, reflectă preocuparea unanimă ca în satele noastre să aibă loc, la căminele culturale, cit mai interesante și instructive manifestări culturale-artistice. Munca directă de la om la om, manifestările culturale model, scrisorile metodice, seminariile și consfătuirile, diversele acțiuni cu caracter metodic sînt mijloace eficiente de îmbogățire a cunoștințelor activiștilor culturali de la sate în organizarea unei vieți culturale bogate. Casele de cultură pot și trebuie să devină adevărate laboratoare de experimentare și generalizare a formelor înaintate de manifestări culturale, interesante, atractive, instructive. Este o cerință a mîilor activiști culturali dornici să desfășoare o activitate susținută în instituțiile culturale din satele patriei noastre.

SERBAN RĂDULESCU

BULETINUL GOSPODĂRIEI

Gara Apahida este ultima stație de cale ferată înainte de Cluj. Aici există o gospodărie agricolă colectivă puternică, avînd ca președinte pe inginerul agronom Nicolae Manea, și un cămin cultural impunător cu peste cinci sute de locuri și cu o activitate culturală intensă.

Nu demult am avut ocazia să fim de față la una dintre obișnuitele acțiuni culturale la care participau sute de colectivități.

Anunțată în programul săptămînal cu denumirea de „Buletinul gospodăriei“, această manifestare a atras un numeros public nu numai pentru că problemele ce urmau a fi discutate interesau îndeaproape pe colectivități, dar și pentru că modul de organizare era deosebit, nou.

Colectivul care a inițiat și pregătit manifestarea era format din președintele gospodăriei, directorul căminului, bibliotecara, un inginer agronom, un brigadier zootehnic și unul legumicol.

Avînd la dispoziție o sală de festivități impunătoare, un foaier spațios și o sală de repetiții, ei s-au gândit să le folosească în mod judicios pe toate. Și iată cum a decurs programul acelei serii : în fața colectivităților care umpluseră pînă la refuz sala, președintele Nicolae Manea a făcut un scurt bilanț al activității depuse de membrii gospodăriei în decurs de o săptămînă, înfățișînd rezultatele obținute datorită aplicării metodelor agrotehnice. Cu acest prilej a evidențiat brigăzile conduse de Iosif Goia, Dumitru Roba și Grigore Ungureanu. În continuare, brigadierul legumicol Grigore Ungureanu a arătat că așa cum în iarna lui

1963, folosindu-se intensiv răsadnițele, s-au obținut venituri mari prin cultivarea legumelor timpurii, și în iarna aceasta trebuie să le fie acordată o atenție deosebită. El a analizat munca din săptămîna precedentă a unora dintre colectivități ce lucrează în brigada sa și a insistat asupra sarcinilor ce le revin pentru săptămîna viitoare.

Despre munca îngrijitorilor de animale a vorbit apoi brigadierul zootehnic Ioan Repede care a subliniat meritele citorva mulgători fruntași, arătînd în același timp și metodele lor de muncă.

Pentru ca manifestarea să fie mai bogată, organizatorii ei au inclus în program și rubrica „Noutăți științifice“ pe care au susținut-o profesoara de fizică Maria Gliga, profesoara de chimie Rafila Hațeganu și medicul Emil Pop.

Și fiindcă un program artistic este întotdeauna bine primit de colectivități din Apahida, corul

căminului cultural a interpretat pentru ei cîntecele „Partidul“ și „Frunzulița fagului“, iar brigada artistică de agitație a prezentat sub titlul „Panoul de onoare“ figuri de colectivități fruntași din gospodărie.

Învățătorul Irimie Frăteanu, directorul căminului cultural, a invitat apoi publicul în sala alăturată, să viziteze expoziția agricolă (vezi fotografia de mai sus) ce cuprinde în tematica ei : 1) bogăția ogoarelor unite; 2) creșterea averii obștești și 3) ridicarea nivelului de trai al colectivităților. Fotografii, fotomontaje, mostre de produse așezate cu pricepere și gust au solicitat în mod deosebit atenția vizitatorilor. O idee binevenită a fost aceea de a alătura fiecărui grup de expozate agricole broșura agrotehnică adecvată. Aceasta l-a determinat pe un colectivist să constate : „Iată rețeta și rezultatul ei. Ce vreți mai limpede decît atît?“

LIANA MAXY

Conferințe agrozootehnice la nivelul cerințelor

ATRACTIV, INTERESANT, UTIL

De munca lectorului depinde în mare măsură reușita lecțiilor sau a conferințelor. De aceea, considerăm că e util să împărtășim cititorilor noștri câteva aspecte din activitatea unui lector care a avut amabilitatea să răspundă la câteva din întrebările noastre. E vorba de profesoara STELA BRUMBEA din comuna Șercaia, raionul Făgăraș.

Intrebare: — Este bine cunoscut faptul că activitatea unui lector este rodnică numai atunci când el se pregătește temeinic pentru fiecare lecție sau conferință, se pricepe să-și exprime simplu gândurile, are o atitudine tovarășească față de auditori. Vă rugăm ca în legătură cu aceasta să ne spuneți ce credeți că-i mai interesant în activitatea dvs. de lector?

Răspuns: Sint în totul de acord că reușita lecțiilor sau conferințelor depinde în mare măsură de îndeplinirea de către lector a condițiilor specificate în întrebarea formulată. În ceea ce mă privește, eu mă pregătesc întotdeauna temeinic. Caut ca în conferințe să folosesc exemplele cele mai potrivite și pe cât posibil din sfera de activitate a auditorilor. În acest scop, înainte de conferință mă interez de metodele de lucru ale frunțașilor din gospodăria noastră colectivă, pe care apoi le dau ca exemplu demne de a fi aplicate în practică și de către ceilalți colectivști. Urmăresc ca fiecare conferință să ajute pe auditorii mei să-și însușească cit mai multe cunoștințe legate de cultura plantelor sau creșterea animalelor și să capete îndemnarea de a folosi în munca lor cele însușite.

La întocmirea planului de expunere a conferinței am în vedere faptul că unul din telurile învățămîntului agrozootehnic de masă este acela de a face ca să promoveze cuceririle înaintate ale științei și tehnicii și că noi, lectorii, avem datoria să educăm pe membrii colectivști în spiritul atitudinii socialiste față de muncă, față de gospodăria lor obștească.

Intrebare: Care este participarea la conferințe și cum procedați pentru respectarea termenelor stabilite la ținerea lor?

Răspuns: Participarea e în general mulțumitoare. Nu am nicio dată o conferință. Mă străduiesc întotdeauna să vin la timp la cămin sau la sediul gospodăriei atunci când am de ținut vreo conferință. Prin grija sfatului popular comunal noi avem întotdeauna la dispoziție o sală bine luminată și încălzită. Cred că în frig nu prea ar veni mulți să asiste la o conferință.

Intrebare: Care e metoda dumneavoastră preferată de a ține o conferință?

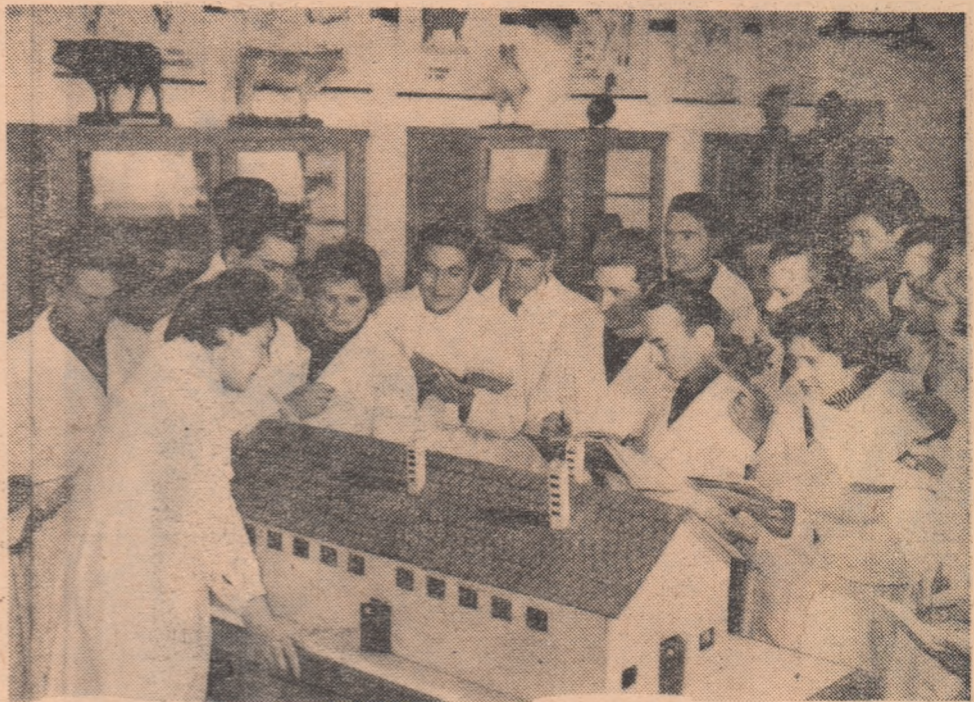
Răspuns: În nici un caz nu o citesc. O expun liber și numai atunci când dau anumite cifre sau date pe care nu le pot memora mă folosesc de notițele luate.

Imi spunea cineva că lectorul are puțința ca prin munca și perseverența lui să facă să se obțină două spice acolo unde înainte nu se obțineau decât unul. Aceasta e fără îndoială adevărat. Pentru a învăța însă pe oameni cum să dobandească asemenea rezultate eu mă străduiesc să vorbesc simplu și cit mai pe înțelesul lor, iar când observ că n-am fost destul de bine înțeleasă, caut să fiu cit mai explicită iar dacă este necesar repet cele spuse anterior.

In comuna Crihalma, raionul Rupea, conferințele agrozootehnice nu se pot ține cu regularitate din cauză că sala în care ar trebui să aibă loc este neîncălzită.

— Fraților! A venit lectorul...

Centrul școlar agricol din Malu Mare, regiunea Oltenia. În fotografie profesoara Alexandra Tinjală vorbind elevilor despre importanța adăpătorilor pentru vite

PUNCTE DE VEDERE

În dorința de a cunoaște părerile colectivștilor din comuna Comăna de Jos (raionul Rupea) despre ciclul de conferințe agrozootehnice organizat în această comună, ne-am adresat recent citorva dintre participanții cei mai activi.

La întrebarea noastră: Cum apreciați utilitatea conferințelor agrozootehnice alese pentru comuna dvs.? au răspuns:

Tov. Gheorghe I. Gridan: Țin să arăt de la bun început că prin felul cum au fost alese conferințele agrozootehnice ce s-au ținut și se vor mai ține în acest an în comuna noastră, ele corespund specificului și profilului gospodăriei noastre colective. Pământul la noi e mai mult podzol, iar pe alocuri, în lunca Oltului, aluvionar. Cultivăm: grâu, porumb, sfeclă de zahăr.

Mie personal mi-au plăcut mult conferințele: „Cum putem mări fertilitatea solului” și „Cum putem obține recolte mari de sfeclă de zahăr la hectar”, ținute de tovarășul Iuliu Popa, care predă agricultura la școala de opt ani din satul nostru.

Am avut multe de învățat ascultând aceste conferințe. Socotesc însă că ar fi bine ca pe viitor tovarășul lector să lămurască mai bine unele cuvinte mai greu de înțeles pentru noi colectivștii. Așa, de pildă, la conferința „Cum putem mări fertilitatea solului” era necesar, după părerea mea, să se lămurască mai temeinic ce înseamnă fertilitatea solului, ce sint amendamentele, ce este un plug reversibil.

Tov. Nicolae Dima: Conferințele agricole pe care le ascult la căminul nostru cultural mă ajută și pe mine ca și pe alți tovarăși de muncă să cîștig multe cunoștințe folositoare despre lucrarea pămîntului.

Aș vrea să arăt că dintre toate conferințele ascultate în ultima vreme la căminul cultural, cele mai bune rezultate pentru mine ca și pentru alți tovarăși a avut conferința „Cum putem obține recolte mari de sfeclă de zahăr”. Aceasta pentru că am avut și un film legat de cultura acestei plante, după a cărui vizionare tov. Valer Stănescu, brigadier de cîmp, a vorbit celor prezenți despre nevoia de a se ține seama de densitatea plantelor la hectar. Cu acel prilej dînsul a dat și exemple de colectivști din comuna noastră care din prea mare grabă sau din nebăgare de seamă taie mai multe plante de cit trebuie și în felul acesta fac ca producția la hectar să nu fie cea dorită.

Tov. Gheorghe Coantă: În cele ce urmează aș vrea să mă refer la o problemă de mare însemnătate pentru comuna noastră, în rezolvarea căreia ne pot ajuta mult și conferințele ținute la căminul cultural. E vorba de cultura legumelor.

Pînă nu de mult oamenii din satul nostru trăiau cu părerea din bătrîni că la noi nu pot crește nici roșiile, nici morcovii, nici ceapa. Faptele au arătat însă contrariul. Încercarea făcută anul trecut de gospodăria noastră colectivă de a cultiva legume a dat rezultate bune. Ceapa și roșiile au dat producții peste așteptări. De aceea, anul acesta vom mări suprafața cultivată cu legume și zarzavaturi.

Conferințele: „Cultura legumelor — izvor de venituri pentru gospodăria colectivă” și „Îngrijirile ce se dau principalelor culturi de legume” sint bine alese și fără îndoială că ele vor avea darul să stîrnească la colectivștii noștri interesul de a cultiva și ei cit mai multe legume și zarzavaturi, lucru pe care nu l-au făcut pînă în acest an.

Mai zilele trecute mă găseam în sala de spectacole a căminului cultural din Cristian (Brașov). Tocmai discutam cu directorul căminului, tov. Gheorghe Pavel, cînd, deodată mă dădă o următoare scrisoare:

„Tovarășe director,

Deși sint un obiect neînsuflețit, m-am hotărît să aștern pe hîrtie păsul meu. E mai bine așa. Vorba vea: „Ce-i scris, rămîne”...

Dar, s-o luăm cu începutul.

Pe la mijlocul lui noiembrie, anul trecut, nu nică mi-a fost bucuria văzînd într-o după-masă și spre mine se îndreaptă cineva și se așează acticos. (Așa sintem noi scaunele de la cămin. Ne pare bine numai cînd sintem cit mai mult ocupați). Au venit apoi alți și alți oameni pînă cînd aproape toate suratele mele au fost ocupate. Era multă lume.

Tovarășul director al căminului cultural a anunțat că, la fel ca și-n alți ani s-a deschis ciclul de conferințe agrozootehnice și că aici, în această sală, se vor ține și în viitor cu regularitate astfel de conferințe. Nu mai puteam de bucurie. Imi ziceam: „De acum pe tot tîmpul iernii n-o să mai im singure”... Dar n-a trecut mult timp și toate isurile mele frumoase s-au spulberat. La conferințele ce se țineau veneau din ce în ce mai puțini, așa încît la ultimele (cele din 4 și 18 decembrie 1963 și din 8 ianuarie 1964) n-au mai venit decît 10—2 din cei peste 100 de colectivști necuprinși în învățămîntul agrozootehnic de 3 ani.

În această situație mă uitam mereu, nu fără aividie, la vecinele mele de la numerele 10, 11, 12, care din cînd în cînd se mai întimpla să fie ocu-

pate. Pe mine însă, nu se mai așeza nimeni și asta nu că oamenii ar fi superștîioși ci pentru că nu era cine să se așeze. La fel se întimpla și cu suratele mele cu numere mai mari care, și ele rămîneau goale. Așa cit sint eu de... lemn, n-am

SCAUNUL

CU NUMĂRUL 13 (foileton)

putut să nu-mi pun întrebarea: „Oare de ce n-or fi venind oamenii la conferințele agrozootehnice”? Numai tovarășul Gheorghe Pavel, directorul căminului cultural și tovarășa profesoară Maria Gheorghe care răspund de acest ciclu nu și-au pus cu toată seriozitatea această întrebare și caută diferite scuze. Tovarășul director al căminului susține, de pildă, că oamenii nu participă la conferințele agrozootehnice deoarece în comună sint multe televizoare și aparate de radio. Eu nu cred asta...

E drept, în comuna noastră sint cam 120 de televizoare și peste 700 aparate de radio. Aceasta-i o mîndrie a satului nostru. Oamenilor le place să stea la televizor sau lîngă aparatul de radio. Faptele dovedesc însă că atunci cînd la căminul cultural au loc manifestări interesante, ei vin aici în număr mare, atît de mare că uneori, noi, scaunele sintem supraîmpovărate. Și... mai e încă

ceva. La căminul cultural din comuna noastră există toate condițiile materiale necesare pentru buna desfășurare a unei activități atractive și interesante. Avem săli spațioase, curate, cu lumină electrică și bine încălzite, într-un cuvînt — tot ce ne trebuie. Atunci cum se explică situația în care a ajuns ciclul de conferințe?

Fără a mai lungi vorba, după părerea mea, de vină nu sint nici televizoarele, nici aparatele de radio și nici condițiile materiale, ci numai tovarășii care răspund de această problemă și care se dezinteresează de buna desfășurare a conferințelor.

Auzeam de la cineva că în comuna Ațel (raionul Mediaș) și-n alte comune din regiune, deputații sint foarte activi și participă la mobilizarea oamenilor la ciclul de conferințe agrozootehnice. Oare la Cristian nu s-ar putea proceda la fel? Eu cred că da.

V-am scris aceste rînduri convins că ele vor vedea lumina tiparului.

Cu tot respectul,
Scaunul cu nr. 13”

P.S. Cum v-ați putut da seama de la început, stimați cititori, scrisoarea de mai sus e imaginară. Faptele relatate în ea sint însă reale și credem că cei vizați vor lua măsurile necesare pentru remedierea situației.

PAGINĂ REDACTATĂ DE
S. LAZAR

POVESTIRI DESPRE LENIN

CUM A SCRIS LENIN

DECRETUL ASUPRA PĂMÎNTULUI

Cînd Palatul de Iarnă a fost luat de trupele revoluționare bolșevice, Lenin, pe care încetineala șefilor noștri militari îl neliniștea mult, a putut în sfîrșit să respire liber. Imediat și-a dat jos machiajul său sumar și s-a prezentat inconjurat de vechii săi prieteni politici la ședința Sovietului de deputați muncitori și soldați din Petrograd unde se aștepta sfîrșitul evenimentelor.

Un tunet, ba chiar ceva cu mult mai mare, un adevărat vârtej de sentimente umane a străbătut sala atunci cînd Vladimir Ilici a apărut la tribună. S-a deschis ședința. Și din nou urale de salut, aclamații, însuflețire...

Astfel se desfășură, impetuoasă și vibrantă, această ședință istorică.

Însfîrșit, după ce totul s-a terminat, le-am întors acasă noaptea târziu. Am luat cu toții o mică gustare, apoi ne-am îngrijit îndeaproape de odihna lui Vladimir Ilici care deși arăta foarte vioi, era tare obosit. L-am convins cu mare greutate să se culce în patul meu într-o cămăruță izolată unde avea la îndemînă și o masă de scris, hîrtie, cerneală și o bibliotecă. Eu m-am întins pe un divan în camera vecină, hotărît să nu adorm decît după ce mă voi fi convins că Vladimir Ilici s-a culcat.

Vladimir Ilici stînsese lumina în camera sa. Am tras cu urechea: doar-me? Nu auzeam nimic. Incepusem să moțai și tocmai cînd eram gata să adorm, în camera lui Vladimir Ilici s-a aprins lumina. El a coborît din pat aproape neauzit, a întredeschis încet ușor ușa ce dădea spre camera mea, și după ce s-a convins că „dorm” (bineînțeles, eu nu dormeam), tiptil, în virful picioarelor pentru a nu trezi pe nimeni, s-a așezat la birou, a deschis călimara, și-a pus în față cîteva foi de hîrtie și s-a cufundat în lucru. Scria, ștergea, citea, copia extrase, scria din nou și însfîrșit s-a apucat să copieze totul pe curat.

Dimineața, i-am prevenit pe toți ai casei să nu facă zgomot pentru că Lenin lucrase toată noaptea și era desigur

foarte obosit. Deodată, cînd nimeni nu se aștepta, el ieși din camera sa complet îmbrăcat, plin de energie, proaspăt și bine dispus, voios, pus pe glume.

— Vă felicit cu prilejul primei zile a revoluției socialiste — spuse el, adresîndu-se tuturor. Pe față nu i se mai vedea nici urmă de oboseală, ca și cum ar fi dormit cît trebuia, deși în realitate nu dormise decît cel mult două sau trei ore, după o foarte grea zi de muncă de 20 de ore. Cînd Nadejda Konstantinovna, tovarășa sa de viață, care de asemenea petrecuse noaptea la noi, ieși din camera sa și ne adunarăm cu toții să luăm ceaiul, Vladimir Ilici scoase din buzunar filele acoperite cu un scris îngrijit și ne citi celebrul său Decret asupra pămîntului.

— Acum trebuie să-l proclamăm, să-l publicăm și să-l difuzăm cît mai larg! Și să mai încerce cineva după asta să-l respingă! Să-ncearcă! Nici o putere de pe lume nu va fi în stare să respingă acest decret al țărănilor și să redea pămîntul marilor moșieri. Aceasta este o cucerire esențială a revoluției noastre din Octombrie. Revoluția agrară va fi îndeplinită și consfințită chiar astăzi.

Cînd cineva i-a atras atenția că în provincie erau încă multe tulburări și lupte pricinuite de problema agrară, el a răspuns îndată că acestea nu erau decît amănunte, că totul se va rezolva cu condiția ca esențialul din acest decret să fie înțeles și însușit de către mase. Lenin a explicat cu de-amănuntul că acest decret va fi acceptabil îndeosebi pentru țărani, pentru că la baza lui stăteau tocmai revendicările susținute de deputații acestora, revendicări care se oglindiseră și în mandatele generale la Congresul Sovietelor.

— Dar acești deputați erau socialiști-revoluționari*. Acum se va spune că noi le facem pe plac — observă cineva. Vladimir Ilici surise.

— N-au decît să spună. Țăranii vor înțelege perfect că noi vom susține întotdeauna toate revendicările lor îndreptățite. Noi trebuie să fim apropiați de țărani, de viața lor, de năzuințele

Editura „Progresul” din Moscova pregătește apariția unor „Povestiri despre Lenin” în limbile franceză, engleză, spaniolă și germană. Volumul cuprinde amintiri ale tovarășilor de luptă ai marelui conducător al proletariatului, precum și povestiri ale scriitorilor sovietici.

Cartea evocă ambianța în care a trăit și a muncit Lenin, cuprinzînd multe episoade din viața sa.

Publicăm în această pagină două povestiri ale lui VLADIMIR BONCI-BRUEVICI — (1873—1955), care a luat parte la Revoluția din Octombrie 1917, fiind timp de mai mulți ani unul din colaboratorii lui V. I. Lenin. Din primele zile ale revoluției și pînă în 1920 el a fost șeful serviciului administrativ al Consiliului Comisarilor poporului. Apoi a fost redactor-șef al editurii „Viața și cunoștințele”, fondator și director al Muzeului de literatură din Moscova. Bonci-Bruevici este autor de lucrări despre istoria mișcării revoluționare din Rusia, de lucrări etnografice și de critică literară.

CUM S-A NĂSCUT STEMA STATULUI SOVIETIC

O chestiune foarte importantă aceea de a se crea o stemă a țării noastre sovietice, care, prin ce simboliza, să se deosebească radical de toate stemele țărilor capitaliste.

Serviciul administrativ al Consiliului Comisarilor Poporului a primit un sen în acuarea reprezentînd acea stemă. Desenul era rotund, cu acele elemente ca și acum, numai că prin mijloc o spadă mare care parcă perea totul. Minerul pornea din loc unde se întilneau capetele de jos jerbei, avînd virful îndreptat spre zele de soare ce cuprindeau partea sus. Lenin era în biroul său și discuta cu Sverdlov, Dzerjinski și alți tovarăși cînd i s-a pus pe masă desenul stemelor.

— Ce-i asta? Ia uite... și Vladimir Ilici se aplecă peste masă. Ne-adunat toți în jurul său și am privit cu interes proiectul prezentat de un reprezentant de la imprimăria Goznak (Moscova).

Era un lucru bine făcut. Pe un fundal roșu scilipeau razele unui răsărit de soare încadrat în semicerc de curbură de griu, în interiorul cărora se vedeau clar o seceră și un ciocan, iar pe margine, deasupra o spadă ascuțită, ca o chemare la vigilență.

— Interesant! a spus Vladimir Ilici. — E o idee, dar ce rost are spada asta? Și se uită lung la noi.

— Noi luptăm, ducem și nu trebuie să conținem războiul pînă la izbînda plină a dictaturii proletariatului, vom izgoni gărzile albe și pe intervenționiști, dar asta nu înseamnă că vom fi vreodată dominante față de noi. Nu ne trebuie cuceriri. Politica de tropire ne este cu desăvîrșire străină, noi nu atacăm, ci dăm ripostă dușmanilor din interiorul și din afara țării. Noi ducem un război de apărare și atare spada nu poate fi simbolul victoriei. Trebuie să o ținem bine în mînă pentru a apăra statul nostru proletarian timp cît avem dușmani, atîta timp cît sîntem atacați și amenințați, asta nu va ține la nesfîrșit.

— ...Nu încapă îndoială că socialismul va triumfa în toate țările. Fiind popoarelor va fi proclamată victoria în toată lumea și noi nu avem nevoie de sabie, ea nu este simbolul nostru... — repetă Lenin.

— Trebuie să înlăturăm sabia din stema statului socialist — continuă și făcu un semn pe sabia din desen. În rest stema e bună. Aprobăm proiectul care apoi va fi studiat și discutat din nou la Sovnarkom, și cît mai repede...

Și Vladimir Ilici semnă desenul. Am restituit proiectul desenatorului de la Goznak, rugîndu-l să-i facă dreptățile necesare. Cînd proiectul a fost adus înapoi, fără spadă, am hotărît să-l arătăm sculptorului Andrei Gorki. Acesta a găsit de cuviință să mai facă unele modificări tehnice, a desenat nou stema îndeșind cu buna și spîntîcînd razele scilpitoare ale soarelui astfel că totul a devenit mai expresiv și mai mult relief.

Stema de Stat a Federației Sovietice a fost aprobată chiar la începutul anului 1918.

(Din revista „Les nouvelles de la France” — în romînește de M. VULPESCU)

* Socialiștii-revoluționari — partid care a existat în Rusia la începutul secolului nostru. El se opunea puterii sovietice care a realizat aspirațiile de secole ale țărănilor.

ȚĂRANII ȘI UNIREA

Cu 105 ani în urmă, poporul nostru a înfăptuit Unirea Țării Românești cu Moldova, realizând statul național român. Unirea a fost rodul luptei necurmate a maselor populare și a conducătorilor înaintași care s-au situat în fruntea poporului. Prin alegerea lui Alexandru Ioan Cuza, la 5 ianuarie 1859 de către Adunarea Electivă a Moldovei și la 24 ianuarie de către Adunarea Electivă din București, poporul român a pus Europa în fața unui fapt împlinit. Înfiptuirea statului național român a fost recunoscută în cursul aceluiași an de puterile europene și astfel s-a realizat prima etapă a unității naționale a poporului nostru.

Țărănimia s-a găsit de la început în primele rânduri ale luptătorilor pentru Unire. Pentru locuitorii satelor aceasta trebuia să pună capăt îndelungatelor lor suferințe, să ducă la o restatornicire a relațiilor din agricultură, la înlăturarea relațiilor agrare de tip feudal și la înzestrarea țărănimii cu pământ. Luptând pentru Unire, țărănimia din Moldova și Țara Românească a luptat totodată pentru drepturi, pentru îmbunătățirea traiului ei, pentru înlăturarea apăsării și exploatarea boierești.

Mișcarea unionistă a avut un adinc răsunet în lumea satelor. Din mijlocul țărănimii s-au ridicat conducători încercați și devotați intereselor clasei lor, luptători hotărâți pentru progres. Ion Roată sau Pandelachi Croitoru în Moldova, Gheorghe Lupescu, Tănase Constantin și Mircea Mălăeru în Țara Românească au fost cei mai de seamă conducători ai maselor țărănești, ridicați din mijlocul lor, pe care sătenii i-au trimis în 1857 ca deputați în Adunările ad hoc, ce trebuiau să înfiptișeze puterilor europene, cerințele și năzuințele poporului român.

Deși în număr restrâns, deputații țărani au arătat în amândouă Adunările ad hoc dorințele țărănimii cerind claselor exploatare dreptate pentru cei mulți. „Pînă în ziua de astăzi — arătau în propunerea lor deputații țărani din Moldova — toate sarcinile cele mai grele numai asupra noastră au fost puse și noi mai nici de unele bunuri ale țării nu ne-am îndulcit, iară alții, fără să fie supuși la nici o povară de toată mana țării s-au bucurat”. „Ispravnicul ne-a bătut — mai se plîngeau reprezentanții țărănimii moldovene — privighitorul ne-a bătut, jandarmul ne-a bătut, zapciul ne-a bătut, vătășelul ne-a bătut, vechilul ne-a bătut, posesorul ne-a bătut, boierul de moșie ne-a bătut; cine s-a sculat mai dimineață, cine a fost mai tare, acela era mai mare. Boul și vaca, munca ostenelelor noastre, nu știam de sint ale noastre; puil și găina, laptele de la gura copiilor noștri de multe ori cu nedreptul ni s-a luat”. În cuvinte asemănătoare s-au înfiptișat și Adunările ad hoc a Țării Românești protestele deputaților țărani munteni. Majoritatea o dețineau însă în cele două Adunări reprezentanții claselor exploatare și din această cauză îndreptățile cerințe ale țărănimii n-au fost luate în seamă și propunerile deputaților țărani n-au intrunit numărul cerut de voturi. În ciuda acestui fapt, țărănimia din cele două țări românești a arătat în fața Europei deplinul sprijin pe care-l acorda cauzei Unirii, ca și dorința ei arzătoare într-o îmbunătățire a traiului ei.

Lucrările Adunărilor ad hoc au fost folosite de reprezentanții puterilor europene trimiși la București

pentru întocmirea unui raport. Acesta a servit apoi de temelie dezbaterilor conferinței de la Paris din vara anului 1858, care a elaborat așa numita *Convenție*, legiuire fundamentală pentru cele două țări. Deși Unirea fusese unanima cerință a Adunărilor ad hoc, ea n-a fost acordată prin Convenție, păstrându-se mai departe despărțirea Țării Românești de Moldova; totodată, conferința n-a dat o rezolvare problemei țărănești, îndelungile așteptări ale maselor de la sate rămînînd neimplinite.

Poporul român era însă hotărât să ducă mai departe lupta sa pentru Unire și pentru progres. Dacă în cele două Adunări Elective de la Iași și București țărani nu și-au mai putut trimite reprezentanții lor direcți, datorită faptului că erau lipsiți de drepturi electorale, ei au dat un sprijin deosebit de puternic deputaților cu vederi înaintate din cele două Adunări. Deputații cu vederi înaintate erau aci în minoritate, dar ei au reușit să-i înfringă pe deputații reacționari cu ajutorul poporului din București și a numeroaselor cete de țărani pătrunse în oraș. În zilele de 22-24 ianuarie 1859, clădirea Adunării Elective a fost înconjurată de mii de oameni care manifestînd cu putere au bătut spaima în deputații reacționari silindu-i să dea pas cu pas înapoi și să primească apoi la 24 ianuarie alegerea ca domn a lui Alexandru Ioan Cuza.

Cîrmuirea reacționară a căutat să ia măsuri pentru a împiedica venirea la București a miilor de țărani. Au fost trimise ordine aspre în întreaga țară pentru a se opri plecarea sătenilor spre capitala Țării Românești, iar apoi cînd, trecînd peste opreliști, numeroase cete de țărani au ajuns în preajma Bucureștilor, s-au trimis împotriva lor importante unități militare. Îndrumați îndeosebi de Mircea Mălăeru, fostul deputat țaran al județului Ilfov în Adunarea ad hoc, sătenii au reușit să pătrundă în număr destul de ridicat în oraș. O mare ceată țărănească închisă de dorobanții cîrmuirii la Colentina a fost eliberată și a putut ajunge în preajma Adunării cu sprijinul maselor orășenești venite în ajutorul ei.

Împreună cu masele orășenești, locuitorii satelor au ținut sub presiunea lor Adunarea Electivă. Un ziar al vremii informa într-un articol publicat chiar în acele zile că țărani se lipsiseră de hrană „zile întregi” în

Solemnitatea deschiderii divanului ad-hoc din Moldova.

timpul evenimentelor legate de alegerea noului domn. Inverșunarea poporului care înconjură Adunarea — a orășenilor și a numeroaselor cete de țărani — a silit pe deputații reacționari să renunțe de a impune la domnie pe unul dintre candidații lor. Deseori, masele năvăleau în Adunare, întrerupînd dezbaterile acesteia, îngrozînd pe reacționari și încurajînd pe deputații înaintași. În seara zilei de 23 ianuarie s-a vădit că reacțiunea trebuia să se dea învinsă. A doua zi, ea a primit ca noul domn să fie domnul Moldovei, Alexandru Ioan Cuza. Vestea alegerii acestuia, act prin care Unirea se vedea înfiptuită, a umplut de un nemărginit entuziasm întreg orașul. „...Nu se mai auzea în toată Capitala — scria un ziar al vremii — decît cele mai vii demonstrații de bucurie... Frații noștri țărani... strigau acum din toată puterea energică a sufletului lor: Să trăiască Cuza! Să trăiască domnul nostru!”.

Astăzi, după mai bine de un veac de la izbînda maselor din ianuarie 1859, țărănimia noastră — ca și întreg poporul român își vede încununată cele mai fierbinți năzuinți, la care înaintașii ei din vremea Unirii nici nu putea nădăjdui. Strîns unită cu clasa muncitoare și cu intelectualitatea, sub înțeleapta conducere a Partidului Muncitoresc Român, ea își construiește zi de zi noua sa viață de fericire, pace și socialism.

DAN BERINDEI
cercetător științific principal la
Institutul de Istorie al Academiei R.P.R.

OCOLAȘUL

Povestire de AUREL LEON

Dintre toate darurile din jur, lui Nechifor cel mai mult îi place mirosul acrișor de fermentat care adie peste sat, povestind despre zăcătorile de tescovină și prune, de poamele puse la gălbenuș, de frunzele opărite în asprimea primei brume din acest an... Îndestularea toamnei se ghicește pînă și în risipa de boabe semănate din oarecare neglijență a celor de la atelaje pe toate ulițele satului, de se mira singur azi dimineață, pe cînd cobora spre grajdurile colective, cită muncă pe bielele galițe să culeagă atîta risipă de hrană. Pămîntul și viețuitoarele cunosc din plin bucuria toamnei, pe cînd cerul se încăpățînează a rămîne limpede ca astă vară.

Chiar de dimineață, soarele l-a poftit să-i împrumute lui laibărul gros de șiac și Nechifor lucrează acum în cămașă. Haina și-a aruncat-o cit colo, ca pe ceva fără rost. Săpă de zor gropile pentru un ocolaș al vițelilor, în spatele grajdurilor. Inginerul zootehnist i-a fixat doar măsurătoarea, dimensiunile cum zice el, 40 pe 30, a țăruișat colțurile și a plecat în treaba lui. Nechifor nu e constructor calificat cum îi cei din brigada lui Balmez, care lucrează dincolo la terminarea unei magazii, dar e om de nădejde și inginerul are încredere în el. Pînă acum, Dihan nu a lucrat decît în brigăzile de la cultura mare și credea că altă muncă mai frumoasă nu există. Săpă icînd scurt la fiecare izbitură a hîrlețului și se miră de ce-o fi așa bucurios.

Poate că mulsoarea de dimineață îi puse pe un cal bun? Nechifor nu mai asistase niciodată la roboteala mulgătoarelor și a rămas surprins de frumusețea aceluiași ceas din zori. Toate i se păreau neobișnuite. Șiragul de fete zdravene, toate în halate doctoricești, ascultînd cu urechea lipită de ugerul vacilor o taină știută numai de ele, cîntecul laptelui din siștare. Se ridica din

el o căldură de ființă tînără, de te simțea îndemnat să-l mîngii. Nechifor era grăbit, trecuse pe la grajduri doar să-și ia sculele, dar îl țintui pe loc munca fetelor. În drum spre ocolaș, își zise că e frumoasă și munca de zootehnician, cu toate că cei de la cîmp fac tot timpul glume pe socoteala crescătorilor. A mai întors gîndul ăsta pe toate părțile, apoi după ce plecă inginerul lăsîndu-l singur, înfiptse hîrlețul în pămînt și își ură: „să fie într-un ceas bun și cu noroc pentru vițioarele noastre”. Urarea asta îi aminti despre tot ce construise în viața lui și le uită pe mulgătoare.

Nechifor Dihan e trecut bine de patruzeci, pe la tîmple părul începe a înspica, așa că a măcinat ceva vreme. Totdeauna i-au plăcut în viață lucruri despre care nu prea a avut parte pînă în ultimii ani. Așa, i-a plăcut să dureze ceva trainic pe care să-l apuce și nepoții: o casă, o livadă, un acaret. Își aminti cum, îndată după însurătoare, s-a apucat împreună cu Rădița lui să-și ridice casă în cotlonul de grădină primit de zestre. A măsurat locul temeliei ca pentru două odăi largi, cu săliță la mijloc și bucătărie în spate, așa cum visa el, să aibă loc și pentru primul flăcău care se va însura și îi va aduce nepoți. A țăruișat, dar cînd să se apuce de treabă, l-a strigat Rădița:

— Ce faci, Nechifore, omule?
— Păi, așa zice că ne facem casă.
— Cu ce o să ridici asemenea han? De unde furci, de unde lemnărie?
Trezit din visele lui, Nechifor a stat și s-a socotit. Femeia avea dreptate. Tînără, dar vedea mai limpede ca dînsul. A tot redus din plan, pînă ce au rămas la o cămăruță și o tindă prizărită. Era după puterile lor. A redus, dar în sufletul lui suferea. Ce să mai apuce nepoții? O coșmelie?
Apoi, mai tîrziu:
— Să ne facem o șură, Rădițo, poate prindem sămînță de văcuță,

— Să facem, Nechifore.
— Croim una largă, așa ca a lui Stănoiu. Facem și încăpere pentru vițel, să aibă căldură.
— Tu visezi cai verzi pe pereți. Cu ce și unde? Lasă palma de pămînt pentru barabule și fă acolo o perdea în spatele casei. Vițelul îl ținem și în tindă, numai de ar fi. A oftat, dar așa a făcut. Ba încă și pentru perdea l-a dat Rădița cu un pas îndărăt după ce bătuse parii. Era prea largă. Vițelul a iernat în casă, cu ei.

...Obosit mai mult de gînduri decît de muncă, Nechifor își aprinse o țigară și porni să se plimbe prin ocolaș. Bătuse țăruișii de la colțuri și acum se

— Ce ai făcut, tovarășe Nechifor?
— Am verificat și era greșită măsurătoarea.
— Nu se poate. Hai să verificăm.
— Ce să ne mai ostenim, dacă-ți spun eu că era greșită?

Răspunse atît de hotărît și săpa cu atîta înverșunare, încît inginerul îl privi lung, parcă bănuitor. Își mai făcu de lucru pe linia gardului, trîgînd cu coada ochiului spre Nechifor. De altfel, îl știa om cumpătat, fără înclinație spre pahar. În cele din urmă își zise că nu e rău ca ocolașul să fie ceva mai larg, după croiala lui Nechifor, mai ales că e vorba doar de o împrejmuire provizo-

Desen de NICĂ PETRE

cunoștea bine cit se va întinde îngrăditura pentru vițel. O cuprinse roată cu privirea și deodată i se năzări ceva. Nu se poate să fie așa mic. Precis că a fost greșită măsurătoarea. De ce să nu aibă vitele lărgime, mai ales că în adunarea generală s-a discutat despre sporirea numărului de vaci?

Porni repede spre margine, măsură doi pași buni în afară și începu să sape repede altă groapă, parcă s-ar fi temut că va fi oprit. Tocmai cînd terminase de mutat stîlpul, sosi inginerul.

rie pînă la intrarea în construcție a crescătoriei moderne, cu adăpătoare automată și jgheaburi de ciment. Merită și Nechifor să i se facă o dată pe gust, mai ales că muncește cu atîta rîvnă. Ridică din umeri și plecă la alte treburi.

Nechifor rămase iar singur între dealurile gătite cu salbe de aramă colită. Era în adevăr o zi frumoasă de toamnă, dar nu chiar așa încît să fure mîntea unuia ca dînsul.

„Reverie”, care mi se pare însă prea covârșit de umbra trecutului și cu versuri uneori nefirești.

Poporul nostru-avea pe frunte soare
Ca să topească jugul iobăgesc.

În general, la dumneavoastră mi se pare că abstracțiunea este păcatul major. Scrieți mai concret. Arghezi este cum nu se poate mai concret — și e un poet mare. „Adîncimi” nu e o poezie rea, — dar nu în spiritul revistei noastre. Vă reamintim că „Albina” nu publică numai poezie. Ea are sarcini multiple. Chiar de aceea, locul rezervat poeziei trebuie ocupat cu opere care să se integreze spiritului ei.

Tovarășul Ilie Godja (Focșani). Scrieți într-o limbă chinută și folosiți neologisme la întimplare. Sint destule versuri hilare. De exemplu:

Văd printre stele o ușă deschisă și-o masă
Unde cosmonauții prinzesc la ei la masă
Acolo-i cumetrie, norocul cu iubirea,
Avînd de nănaș pacea, botează fericirea.

Vă sfătuiesc să iubiți și de aci-nainte, neconținut, poezia. Dar să mai scrieți poezie, — sincer vorbind — nu vă sfătuiesc.

Tovarășul Dumitru Dragnea (Alexandria). Poezia satirică „Declarație” este mai reușită. Și la ea ca și la restul poeziilor, avem observații. Ne interesează însă colaborarea dumneavoastră. Cum sintetizați aproape de noi, cînd veți avea treburi prin București, vă rugăm să ne vizitați. Vă așteptăm cu toată dragostea.

Tovarășul Mihail Ecoviu Racoviceanu (Timișoara). Citez:

Noi înălțăm spre slavă izbînda muncii-n
flamuri
Și-n epoca de vine ne cimentăm tîria!

Așadar generalități. Trimiteți-ne altceva.

Tovarășul Ioan Rusu (Vlădești-Bujor). Aveți strofe frumoase ca, de pildă, aceasta:

Mă pierd pe-aripa oțelită
A muncii de pe șantier
Cînd apa Dunărea-și mărită
Cu vreun cargou cu briu de fier.

Dar: copilaș — drăgălaș, în rimă și apoi, în aceeași poezie, copiii — drăgălașii —, cu diminutive ca pe vremea lui Ienăchiță Văcărescu? E bine oare să facem, de la sori, singularul sor, adică soare? Eminescu, e drept, spune:

Cînd sorii se sting și cînd stelele pică,
și e frumos. Dar singularul acestei licențe supără-foc.

Poezia „Gogoșile” are haz. Mai încercați. În orice caz trimiteți-ne și altceva. Dar fiți mai concentrați. Prea vă lungiți poeziile.

Tovarășul Dionisie Duma (Tecuci). Reluați „idila” dintre tractorist și o fată din sat, cuplu bine cunoscut în urmă cu 7—8 ani în poezii și texte de muzică de valoare îndoielnică:

Apoi seara i-am văzut stringînd cite-o fată (sic!)
de mijloc; mergeau alături, cîntînd.

Ce urmează după acest șăgalnic strîns de mijloc? Iată o revelație:

...și pe dată
mi-a părut că aud marea holdelor fremătînd.

Scrieți însă cursiv. Mai trimiteți. Tovarășul Nicolae Ghinghină (Bălăești-Bujor). Deși scrieți cu dexteritate, versurile dumneavoastră suferă de prea mult sentimentalism, de prea multă duioșie. Vă sfătuiesc să abordați mai bărbătește temele. Așteptăm.

Tovarășii: Nicolae Vlădescu, Victor Rusu, Nicolae C. Marin, Zoica Curelea, Marin Negoită de la cele două cenacluri din Turnu Severin. Reținem mănunchiul dumneavoastră de poezii și vom încerca să alegem din ele ceea ce ne trebuie, pentru un viitor grupaj din producția cercurilor literare. În caz că va fi ceva de corectat sau de cerut suplimentar, vă vom scrie pe adresa unuia din cenacluri.

Același răspuns și pentru tovarășul Mircea Cristea (Craiova).

Tovarășul Ioanid Romanescu (Iași). Poezia „Reportaj”, scrisă într-un stil prea intelectualist, nu este pe profilul redacției noastre. Ea își are virtuțile ei. Adresați-vă însă „Gazetei literare”, de pildă.

Mihai Șeitan (Găiseni-Titu), Dumitru M. Ion (Curtea de Argeș), Ion Marinescu (Chitid-Hațeg), Florin Marea (Săcele-Brașov), Ion Ghiaur Pauleana (Baia Mare), Dumitru Grigoraș (Iași): mai trimiteți.

AL. ANDRIȚOIU

UN NOU

FILM ROMÎNESC

DIN VIAȚA SATULUI

CONTEMPORAN

Sebastian Papaiani (Făniță) și Florina Luican (Liorica) într-o scenă din film.

În imensa sală a mixajului, a Centrului de producție cinematografică de la Bufta, mucalitul Făniță, eroul noului film românesc „Un suris în plină vară”, inspirat din viața satului colectivizat, își deapănă firul întâmplărilor sale hazlii, dar bogate în semnificații. Sub privirea atentă a regizorului Geo Saizescu, inginerul de sunet așezat în fața unei mese uriașe cu butoane, clape și nenumărate comenzi realizează și controlează mixajul sunetelor de tot felul în film.

În spatele lor tinărul actor Sebastian Papaiani, cunoscut spectatorilor noștri din apreciatul său debut cinematografic în „Partea ta de vină”, urmărește evoluția personajului Făniță, de astă dată ca spectator.

„Plecat încă din copilărie din ținuturile sale natale — ne povestește actorul Papaiani peripețiile eroului principal al filmului pe care-l interpretează — tinărul Făniță după ce colindă ani de zile ca cioban sau paznic prin munte, se reîntoarce în sat plănuiind în mintea sa iscusită, felurite proiecte de înăvuiere rapidă, printr-o serie de negocieri particulare. Istețul și încăpățînatul Făniță care nu înțelege să intre din primul moment în gospodăria colectivă în care lucrează tot satul, reușește în cele din urmă să salveze de la inundăție, într-o împrejurare dificilă, recoltele gospodăriei.

Dragostea frumoasei Liorica va contribui, împreună cu simpatia și înțele-

gerea cu care colectivității îl înconjoară, la părăsirea anacronicei izolări a eroului nostru, care se va integra voios și plin de încredere în colectivul comșătenilor săi unde hărnicia, priceperea și inventivitatea sa vor găsi cel mai rodnic teren pentru a se dezvolta practic.”

„Un suris în plină vară” a fost realizat de regizorul Geo Saizescu, aflat cu acest film la cea de a doua comedie cinematografică, după scenariul literar al scriitorului D. R. Popescu, în genul comediei moderne în care nota satirică se îmbină cu elementul liric, îmbrățișînd o tematică de actualitate.

„Am intenționat să realizăm — ne relatează regizorul Saizescu — un film de actualitate într-o formă amuzantă cu accente satirice și comice. Deși etapa intrării în gospodăria agricolă colectivă este în prezent depășită, în viața satului nostru, filmul va aduce în schimb o serie de probleme la ordinea zilei — cum ar fi valorificarea resurselor naturale existente, dobîndind astfel un ca-

racter de actualitate concretă, pe lângă valoarea sa artistică cinematografică.

Pentru a realiza caracterul veridic al personajelor și locurilor (acțiunea se desfășoară într-unul din satele Olteniei) ne-am deplasat în luna iunie cu întreaga echipă lângă Rimnicu-Vilcea, unde în comuna Păușești-Măglaș ne-am statornicit platoul de filmare timp de câteva luni, fiind oaspeții colecțiștilor care ne-au ajutat la filmări atât în calitate de figuranți principali cât și la executarea corectă a unor mișcări specifice din procesul muncilor agricole.”

„Ne-am deplasat în acest scop în comună — completează actorul Papaiani cele spuse de regizor — toți membrii distribuției principale (în care fi veți vedea alături de rolul Făniță, pe debutanta Florina Luican și pe cunoscuții actori Dem. Rădulescu, Silvia Fulda, Matei Alexandru, Draga Olteanu, Catița Ispas, George Constantin), cu mai bine de zece zile înainte de începerea filmărilor, timp în care ne-am împrietenit cu colectivității, ne-am „rodât”

în limbajul specific al locurilor și am învățat o serie de operațiuni privind lucrările agricole în care vom apărea în film. Astfel actorii Dem. Rădulescu și Matei Alexandru au învățat de la țărani să stropască via, iar Florina Luican, Melania Cîrje sau Domnica Pellea vor putea fi văzute în film împreună cu prietenii lor, colectiviste din Păușești-Măglaș, în scenele autentice ale culesului de pepeni. Sătențele mai vîrstnice s-au întreținut zile întregi, în fața porților sau la căminul cultural, cu actrițele Catița Ispas, Silvia Fulda sau Draga Olteanu, în vederea realizării specificului interpretativ în roluri...”

Nu peste mult timp eroii filmului se vor întîlni în sălile de cinematograf ale căminelor culturale cu spectatorii colectivști, cărora le vor aduce o dată cu povestirea hazlie a întâmplărilor lui Făniță, zîmbetul și buna dispoziție într-o agreabilă comedie de actualitate care le-a fost dedicată de către cineastii studioului „București”.

ION MIHU

Să începem, ca rîndul trecut, cu cîteva observații generale. Din lectura poeziilor recente am desprins un păcat comun al multor tovarăși debutanți și anume acela că infățișează victoria socialismului la sate, într-o formă, aș zice, tehnicistă. În poezii a început defilarea unei enorme mulțimi de tractoare. E adevărat, că manevrate de harnicii noștri tractoriști, ele dau cîmpurilor roade bogate și, în plus, acea frumusețe vastă, acea geometrie perfectă a marilor tarlaie. Este însă necesar să subliniem sensurile profunde ale victoriei socialismului în agricultură și caracterul revoluționar al acestei victorii. Dacă vrem să vedem în tractor un simbol, el este atunci simbolul limpede al alianței dintre muncitori și colectivști, dintre uzina care l-a creat și cîmpia care-l primește. A crede însă că simpla prezență, în poezie, a acestui produs industrial ar fi suficientă pentru a da poeziei amprenta actualității, este greșit.

Tovarășul Cristian Petre (I. L. Caragiale-Ploiești). Dumneavoastră știți scrie poezie. Se constată lesne cîștigurile în meșteșug. Folosiți însă o limbă prea intelectualistă pentru noi („să cristalizeze emoții”, „în aule vaste”, „cîntecul lor se dizolvă”) și ne trimiteți, suplimentar spus, și poezie în vers alb. „Zidarul” ar fi poezia cea mai apropiată profilului nostru, dar și aceasta mi se pare prea citadină. Cît despre... „Tractoarele”, în ea se cîntă realmente numai tractoarele ca mașini-unelte, fără să se sufle nici măcar o vorbă despre tractoriști.

Tovarășul Aristică Băghină (Turnu Severin). Vă cunosc personal și îmi vine greu să vă spun unele lucruri. Datoria de poet care iscălește o rubrică cu răspundere, cum este „Poșta redacției”, mă obligă totuși s-o fac. Din nefericire, dumneavoastră trimiteți redacției poezii a cărora hîrtie, pusă la cîntar, necesită, la poșta, taxe suplimentare. Asta încă n-ar fi nimic, dacă poeziile respective ar ține cont de profilul publicației respective. Ne trimiteți însă o poezie despre ospătării orașeni care nu servesc prompt consumatorii, o alta tot satirică, („Adevărata scînteie”) care nu văd de ce a fost trimisă pe adresa „Albinei”. Și încă ceva: cantitatea industrială a poeziilor este, cum e și firesc, invers proporțională cu munca lor pe manuscris. Citez:

Și-o gură de turburel
Să-ți lingi buza după el.

Sau:

Înăbușit în ape și sudori.

Apoi, dumneavoastră aveți „pasiunea dansului”... Șlepul lansat la apă, din poezia „În chiotul mulțimii”

Dansează-n valuri ca o balerină.

Lanul, din altă poezie, intitulată „Omăgiu unui bob de griu”, dansează și el... tot ca o balerină: În dănțuiri ușoare cu ritm de balerină.

In nemurire se intră tot dansînd:

Puține mai rămîn prin omenire
În dans de nepătruns spre nemurire.

Toamna, dansatoare pasionată, dă prilej de bal
Cad frunze tot mai multe, parcă-s bete
Ca la un bal o ploaie de confete.

Celelalte poezii trimise sînt mediocre.

Tovarășul Geo Ciobanu (Sibiu). Poezia „Mesaj către Marte” scrisă sprinten, rămîne totuși la constatări obișnuite. Mai cu calități e scris sonetul

Gîndul

Ca o scapărare de amnar
Bate mai aproape și mai clar
Gîndul vrînd la el să te dragă
Să-ți arate cit îți e de dragă
Ziua care crește pentru tine
Primăvara ce prin prejă-mă-ți vine.

Și străin de orișice sfială
Își tot țese firul de beteală
Arătîndu-ți într-o haină vie
Frumusețea zilei ce-ți mîngieie
Cerulea vieții tale de azur,
Hotărît, ca pasul tău de dur.

Că-n spre pragul vremilor visate
Pasul cu mai multă rivnă bate
Iar tu beat de-al binelui soroc
Te-nălzești la viață ca la foc.

E tirziu și noaptea scade, scade,
Gîndul vine făurînd balade
Prins în mreață-i scapără amnar
Viitorul vieții tale, clar.

ȘTEFAN TĂNASE

LOZINCA ȚĂRĂNIMII DIN AMERICA LATINĂ

Pământ sau moarte! Este o lozincă ce străbate America Latină de la un capăt la altul. Este lozincă milioanelor de țărani de pe acest continent bogat, cu oameni neînchipuit de săraci. Aici se află cele mai mari proprietăți agrare de tip semifeudal din lume. Aici și-au întins mrejele nenumărații „monștri verzi”, companii străine stăpâne pe vaste plantații. În Venezuela ele exploatează 7 000 000 ha; în Republica Dominicană jumătate din plantațiile de trestie de zahăr aparțin unor societăți nord-americane; în Guatemala „United Fruit Company” deține 300 000 ha de pământuri dintre cele mai fertile.

Dintre toate țările Americii Latine în Peru s-au concentrat mai mult pământurile în mâinile latifundiarilor și ale companiilor străine. 98 la sută din suprafața cultivabilă a țării lor le aparține. Deosebit de greu se răsfringe în viața țăranilor din Peru ca și din celelalte țări latino-americane împletirea exploatarei capitaliste cu relațiile feudale și chiar cu forme semisclavagiste de exploatare. Dacă pe plantațiile societăților nord-americane țăranul este exploatat pînă la singe, nu mai bună îi este situația nici atunci cînd trebuie să lucreze la moșierii autohtoni. Iată numai câteva din metodele prin care i se stoarce și ultima vlagă: Peonajul. Moșierul îi dă țăranului un petec de pământ (și care uneori e sterp ca piatra) în schimbul a nenumărate obligații cum ar fi: munca aproape gratuită pe pământul proprietarului 4 zile pe săptămână; soția și fiicele țăranului trebuie să lucreze fără nici o plată în fiecare an cite o lună, în casa moșierului, iar copiii să păzească vitele latifundiarului. Datorită sistemului numit „habilitacion”, țăranului i se avansează, prin dugheana care aparține moșierului, unelte și îmbrăcămintea de care are nevoie, ele urmînd să fie achitate prin muncă. Dar munca este ieftină, iar preferurile pe care trebuia să le achite țăranul pentru mărfurile luate la habilitacion sînt scumpe și astfel se ajunge la situația că, cu fiecare zi de muncă, țăranul se afundă mai rău în datorii. Nevoit să ceară noi și noi împrumuturi, el are noi și noi obligații care se transmit din generație în generație, astfel că întreaga familie a datornicului devine de fapt proprietatea moșierului.

În asemenea condiții țăranilor ce le rămîne? „Nu le rămîne altă soluție decît să-și împartă foamea între ei”, observa săptămînalul burghez francez „France Observateur”.

Țăranii înfometaji au găsit totuși o altă soluție: lupta. De cîrind 30 000 de țărani din valea Piura din Peru au ocupat 15 000 hectare de pământuri moșierești. Nu este pentru prima oară cînd țărani din Peru, înarmați cu tirnăcoape și ciomege ocupă pământurile care au fost ale strămoșilor lor. Cu citeva săptămîni în urmă, lupta țăranilor din regiunea Cuzco, la care s-au adăugat acțiunile revendicative ale altor pături ale populației, a dus la demisia cabinetului condus de Oscar Trelles.

Țăranii din America Latină se organizează în puternice federații care își pun ca principal scop înfăptuirea reformei agrare. Așa s-a constituit în Mexic „Uniunea centrală a țăranilor”, în Peru „Liga țărănească”, în Columbia „Federația națională a muncitorilor agricoli”.

Partidele comuniste și toate forțele progresiste din America Latină sprijină întrutotul revendicările juste ale țăranimii. Dan Kurzman, corespondent al ziarului nord-american „Washington Post and Times Herald” relatează în legătură cu starea de spirit a țăranimii peruviene: „Ciprian Llavilla, țăran din satul indian Chocco n-a auzit niciodată despre Karl Marx. El se consideră un catolic foarte religios. Cu toate acestea el a declarat cu un calm amenințător: «între comunism și Dumnezeu, aș alege comunismul. Comuniștii ne vor da pământ, pe cînd Dumnezeu nu va face aceasta»...”

Mai grăitoare decît orice pentru starea de spirit a țăranimii din America Latină sînt marile mișcări de masă, ocuparea pământurilor, hotărîrea de a nu da înapoi. „Tierra o muerte”, pământ sau moarte. Țărănimea din America Latină nu mai poate și nu mai vrea să aștepte.

E. MARTIN

Unități ale forțelor patriotice din Guatemala, în munții Las Minas din regiunea Izabal.

TRAGEDIA ȚĂRĂNIMII IRANIENE

Oricine călătorește pe pământul iranian „se îngrozește cînd dă cu ochii de situația mizerabilă în care se nasc, trăiesc și mor milioane și milioane de oameni de la sate; ei tînjesc pînă la moarte după măcar o singură masă pe zi, tînjesc chiar și de dorul apei, al unui acoperiș, după cele mai elementare bunuri omenești: niscaiva haine, o strachină de tablă smălțuită, o lampă de gaz, o aspirină...” scrie Pierre d'Istria în săptămînalul francez „La Tribune Des Nations”.

În 1962, cînd maselose muncitoare din mediul rural le ajunseseră cuțitul la os și în țară începuse un clocot de revoltă, autoritățile și-au făcut cunoscută intenția de a proceda la o reformă agrară în folosul milioanelor de țărani săraci. Ici și colo a și început împărțea pământului. France Presse consemnează însă că la un an după pompoasele promisiuni focul de paie se stînsese de mult, satele iraniene rămînînd mai departe sub obroc mizeriei și obscurantismului. Mai mult chiar, cele citeva mii de țărani care primiseră deja titlurile de proprietate au fost siliți să înapoieze pământul foștilor lor stăpîni. „Așa că — scrie ziarul „Peigham Emruze” din Teheran — rămîn pe deplin valabile realitățile care așează Iranul în capul listei

țărilor cele mai sărace din lume, unde vîrsta medie a omului nu depășește 30 de ani”.

Într-adevăr, deosebit de grea este viața țăranilor iranieni. Numai 2 la sută din cele 16 milioane de oameni care alcătuiesc populația rurală au cite un petec de pământ. Azi ei trăiesc în condiții mai cumplite decît se trăia pe vremea feudalismului în Europa. Satele așezate pe cîmpii prezintă tablouri celui mai mizer trai al omului — scrie profesorul universitar iranian Sandjahi. Încopite din lut și lemn putrezit, cocioabele, denumite în batjocură case, sînt foarte joase, fără ferestre, semănînd mai mult a vizuini decît a locuințe omenești. Lumina, aerul și soarele pătrund în ele numai printr-o deschizătură foarte mică plasată în acoperiș, care servește în același timp de horn.

Într-o singură încăpere se îngrămădesc adulții și copiii, caprele și păsările. Fiecare al doilea copil moare din cauza zecilor de boli care-l atacă încă din pîntecele mamei vlăguite de foame. Într-o regiune întinsă, Seistan, unde mizeria este mai mare, oamenii se hrănesc cu iarbă, iar locuitorii insulelor din sudul țării mîncă viermi, omizi, lăcuste și simburii de curmale. În același timp există moșieri care stăpînesc cite 100 de sate și care cumpără... apa existentă la zeci de kilometri în jur pentru a o revinde apoi țăranilor cu prețul muncii de sclav pe care aceștia se obligă s-o presteze, împreună cu familiile lor, pe latifundiile bogătanilor.

Recent, în Comitetul economic și social al O.N.U. s-a dat citire unei plîngeri parvenite din partea țăranilor din satele iraniene Maradome, Seif, Safiluk și Azuriv. Această scrisoare, ajunsă la destinație după îndelungi peripeții ale purtătorului ei, învățătorul iranian Afer Tarik, cuprinde în cuvinte simple și puține întreaga dramă a populației țărănești iraniene: „De la mii de kilometri depărtare glasul nostru plin de durere vine să atragă din nou atenția opiniei publice mondiale asupra unor realități crude dintr-o țară plină de uriașe bogății, care sînt însă jefuite poporului — se arată în scrisoare. Trăim în beznă, înfometaji, supuși persecuțiilor, departe, departe de orice urmă de civilizație. Apelăm la oamenii iubitori de progres, de dreptate, să ceară ca în Iran să se aprindă făclia luminii. Satele noastre sînt niște ruini jalnice în care populația vegetează disperată, fără hrană, fără doctorii și medicamente, fără școli și apă potabilă. Moșierii ne asupresc și ne exploatează, cămătarii ne jupoaie, jandarmii ne batjocoresc. Cînd norii de lăcuste se năpustesc asupra cîmpurilor noi trăim și groază și fericire; ucidem cite lăcuste putem și, în fine, ne saturăm o dată în an. Cînd inundațiile ne distrug cocioabele noi mulțumim cerului că putem bea apă pe saturate. Copiii noștri nu speră într-un viitor mai bun căci nu cunosc decît amarul și jalea... Fie ca glasul nostru să se audă în întreaga lume!”

P. TĂTARU

AGENDA INTERNAȚIONALĂ

● Comitetul celor 18 state pentru dezarmare (din care face parte și țara noastră) și-a reluat marți lucrările la Palatul Națiunilor din Geneva, după o întrerupere de aproape cinci luni. Întrucît Franța continuă să nu-și ocupe locul la masa tratativelor, numărul delegațiilor participante la lucrările comitetului se menține la 17.

Dragoslav Protici, adjunct al secretarului general, reprezentant permanent al lui U Thant la lucrările comitetului, a transmis delegaților urările de succes ale acestuia.

Vorbînd în numele secretarului general al O.N.U., Protici a arătat că pașii întreprinși anul trecut în problema dezarmării îndreptățesc speranța că Comitetul celor 18 va obține noi progrese în direcția soluționării celei mai importante probleme a timpului nostru — realizarea dezarmării, a păcii și securității internaționale juste și trainice.

● Sesiunea Consiliului național al păcii din Franța a adoptat în unanimitate o declarație care condamnă crearea de forțe nucleare naționale sau atlantice. Subliniind necesitatea distrugerii tuturor armelor nucleare, Consiliul național al păcii se pronunță pentru promovarea de către Franța a unei politici de dezarmare și pace.

● Sute de țărani de pe o mare moșie din statul brazilian Paraiba au încercat să ocupe pământurile aparținînd unui mare latifundiar. Agenți aflați în slujba moșierului au deschis focul împotriva țăranilor, ucigînd 10 persoane și rănind alte 20. Guvernatorul statului a trimis polițiști și jandarmi

pentru a alunga pe țărani de pe pământurile ocupate.

Mii de țărani brazilieni lipsiți de pământ au demonstrat în capitala statului Paraiba, Joao Pessoa, cu prilejul funeraliilor a patru din țărani ucși, cerînd înfăptuirea reformei agrare.

● Într-un interviu acordat presei, în legătură cu conflictul americano-panamez, Aquilino Boyd, reprezentantul statului Panama la O.N.U., a vorbit despre intenția statului Panama de a cere anularea tratatului din 1903, care dă dreptul S.U.A. de a controla pe termen nelimitat zona Canalului Panama și întocmirea unui nou tratat care să prevadă o dată la care canalul să fie transferat statului panamez. Panama cere, de asemenea, o parte mai echitabilă din veniturile canalului și încetarea oricărei discriminări între panamezi și americani în ce privește distribuția locurilor de muncă și funcțiilor în administrația canalului.

Boyd a adăugat că în cazul cînd actualul impas va continua, statul Panama se va strădui să obțină elaborarea unui nou tratat prin intermediul Organizației statelor americane și dacă „această încercare va eșua, va cere din nou intervenția Consiliului de Securitate.”

● Ansamblul „Perinița” al Sfatului Popular al Capitalei care și-a încheiat turneul întreprins în R. D. Vietnam, a fost decorat cu Ordinul Muncii clasa I al R. D. Vietnam, pentru contribuția adusă la întărirea prieteniei dintre cele două popoare.

Artiștii romîni au părăsit orașul Hanoi, îndreptîndu-se spre R. P. Mongolă.

CÎND DOI SE CEARTĂ...

...al treilea câștigă — vă veți repezi dv. să spuneți. Numai că lucrurile nu se petrec totdeauna cum sustine zicala. Și vă voi dovedi îndată în cele ce urmează.

Intrind deunăzi în sediul G.A.C. Hagilar din Dobrogea, am întrebat de președinte...

— Tovarășul președinte Nicolae Pușa s-a certat cu tovarășul inginer și a plecat, ni s-a răspuns.

— Atunci, am zis eu, aș vrea să vorbesc cu inginerul gospodăriei...

— Tovarășul inginer agronom Valeriu Mahu s-a certat, cum vă spuneam, cu tovarășul președinte, așa că a plecat și dinsul.

— Dar de ce s-au certat?

— Din cauza unor probleme ale sectorului zootehnic...

Iată-mă deci la locul din pricina căruia a izbucnit cearta. Într-un saivan, ciobanii se căzneau să inghesuie oile prin colțuri, ca să poată descărca niște coceni.

— Ce faceți aici? i-am întrebat eu.

— Nu se vede? Le dăm furajul.

— Păi așa, fără grătare? E păcat de coceni, îi calcă oile în picioare.

— Așa o fi... Dar mai întâi, spune-ne te rog: de partea cui ești? De partea președintelui sau a inginerului? Ca să știm ce să-ți răspundem. Pentru că aici, fiecare are, cică, „amorul lui propriu”.

Asigurându-i că sînt neutru, ciobanii mi-au spus:

— Ei, atunci uite care e povestea. Și pe noi ne doare inima, tovarășe, că risipim furajul. L-am rugat pe președinte să se facă grătare, am stăruit, dar inginerul a zis că nu-i nevoie de gră-

tare fiindcă o să aducă dumnealui o tocătoare și-o să dăm cocenii tocați. Cînd a auzit președintele, a zis că chestia cu tocătoarea e o treabă fără cap și s-a opus. Acuma, n-avem nici una, nici alta. Ne descurcăm cum putem. Și cu îngrămădeala de oi în saivane, la fel. Ingerul a propus să se mărească astă-vară unul dintre saivane, dar președintele a zis că mai bine să se construiască unul nou, care-i mai sănătos...

— Și?
— Și nu s-a mai făcut nimic. Dumneata ce crezi, cine are dreptate?

Neizbutind să mă descurc în această dilemă, am plecat la maternitatea de scroafe. Acolo, ingrijitorii m-au întrebat:

— Dumnevoastră ce părere aveți? Cîte scroafe cu purcei să băgăm într-o boxă?

— Știu și eu? Atitea cite trebuie.

— Ușor de zis, dar greu de făcut. Tovarășul președinte vine și dă dispoziție să băgăm cite patru scroafe cu purcei într-o boxă, ca pe urmă să vină inginerul și să spună că nu-i bine așa, că trebuiau numai trei, ca să nu strivească purceii, cum a făcut aia de colo!

— Atunci, mutați-le întâi cum zice președintele și pe urmă cum zice inginerul, le-am sugerat eu aproape amehit.

— Așa crezi mata, că nu-i știi. Păi, pe urmă nu vine iar președintele, și te ia la întrebări că de ce nu i-ai respectat dispoziția? Ce te faci atunci? Că o să te scoată răspunzător fiindcă n-ai asigurat destule scroafe la un loc

ca să încălzească boxa și să nu moară purceii.

— Puneți paie mai multe, dacă-i așa...

— De unde paie? Tovarășul inginer zice că ne dă, dar dacă aude președintele, se face foc: cică paiele sînt pentru cai, nu pentru porci.

— Și cum, nu se înțeleg nici odată?

— Rar de tot. Dacă nu s-au înțeles ei nici cînd a fost vorba de pus două-trei geamuri, ca să nu mai bată vîntul în boxe!...

Am plecat din Hagilar năuc. Mă durea capul de-atîtea certuri. Un singur lucru mi-a fost însă clar: că la Hagilar, cînd doi se ceartă... păgubește sectorul zootehnic.

NICOLAE FĂTU

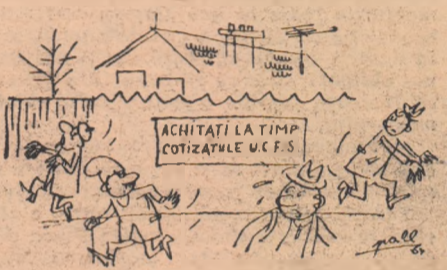
CU CĂLDURĂ

S-a lăsat un ger hain,
Dar de cum se înserează
Ulița se-aglomerează
Și mai toți sătenii vin
Să petreacă la... cămin.
Sala în lumini se scaldă
Și-i o atmosferă caldă:
Toamna încă nu plecase
Cînd căminul cultural
Se „aprovizionase”
Cu orchestră și cu cor,
Cu un text original
De satiră și umor
(Și vă-nchipuiți, pesemne)
Și cu un vagon de lemne...

Ce-i drept însă, și echipa
Cea de dansuri populare
(Care-acum așteaptă clipa
Cînd pe scenă va apare)
E neîntrecută-n joc
Și cînd joacă mai cu foc
Vreo bătută oltenească,
Este singură în stare
Toată sala... să-ncălzească!

MIRCEA CODRESCU

Asociația sportivă din Gornești, raionul Reghin, este rămasă în urmă cu încasarea cotizațiilor U.C.F.S.

Fără cuvinte

Desen de T. PALL

COMPLEX COMERCIAL

Trecînd mai ieri printr-o comună (Pe nume-Obreja, din Banat) Pășii, prieteni, una bună La magazinul nou durat.

Aveam nevoie de cerneală Albastră, fină de stilou; — Am să gădesc, fără-ndoială, (Mi-am spus) la magazinul nou...

— Papetăria pe-unde vine? Mă întrebai, intrînd grăbit... Dar printre zeci de rafturi pline În magazin... m-am rătăcit!

Am luat-o-n dreapta spre-o vitrină Cu haine, rochii și urson; În stînga-nealțămintă fină Cu „șpiț” ca virful de creion...

Articole de sport în față: Costume groase, sănii, ski Să-nfrunți nămeți și munți de gheață Ca-n „Iarna” lui Alecsandri...

Și-avea, dulcea poezie Cu zîmbet m-a întîmpinat În spațioasa... librărie De la raionu-alăturat.

Continuînd a mea plimbare Am nimerit la... jucării Și-apoi am întîlnit o mare De... oale și de farfurii...

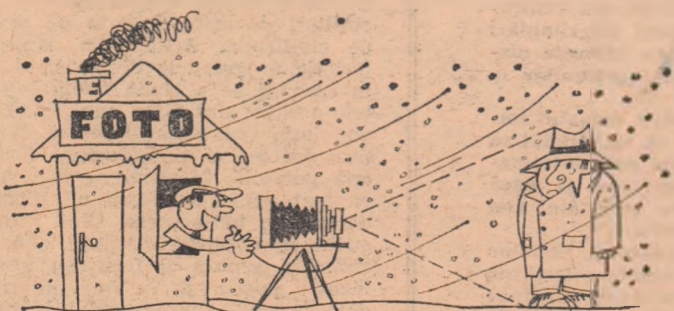
Televizoare, radiouri În rafturi, stive așteptau Iar mai încolo, studiouri La somn parcă te invitau.

Cînd dup-atîta-alergătură Am vrut, în fine, ostenit, Să gust un vin și o friptură... Chiar și-un bufet eu am găsit!

Și „rătăcind” din sală-n sală, Firește că m-am întrebat: — Mă aflu oare-n Capitală Sau în Obreja din Banat?!

STEFAN TITA

Unele ateliere fotografice sătești funcționează în încăperi atît de mici, încît nu pot executa decît „capete” și „busturi”.

— Zimbiți, vă rog!!

Desen de NIC. NICOLAESCU

CEVA DESPRE UN NOU MOȚOC...

Citeam, seara tîrziu, o corespondență a tovarășului Dumitru Păduraru din satul Copăceni, comuna Gura Vîtioarei, raionul Teleajen... Și am căzut într-un somn adînc și am avut un vis ciudat, care parcă se petrecea cînd în prezent, cînd cu veacuri în urmă. Mai mulți tineri din Copăceni, printre care se vedeau clar alde Georgeta Moise și Nicolae Ene, alergau ca în celebra năvălă a lui C. Negruzzi, cerînd însă în cor nu „capul lui Moțoc” ci „cheia și televizorul lui Moțoc”... M-am apropiat de ei și am putut auzi deslușit:

— Vrem cheia lui Moțoc!
— Vrem televizorul lui Moțoc!
I-am întrebat:
— Despre ce cheie e vorba?
— Cheia clădirii în care stă închis televizorul.

— Păi ce legătură are Moțoc cu astea? El era, după cite știu, un boier!

Tinerii m-au lămurit:
— Este vorba de noul Moțoc, Gheorghe Moțoc, care-i directorul căminului cultural din Copăceni, dar care are, într-adevăr, obiceiuri de boier.

— Cum puteți vorbi așa despre un om de-al nostru? am protestat eu.

— Nu vorbim noi, ci faptele... Noul Moțoc consideră căminul cultural drept un fel de conac al său iar televizorul drept

o mobilă proprie. Cînd el însuși ne cheamă la repetiții, găsim căminul închis. Cînd vrem să venim la televizor, la fel! Și asta, fiindcă directorul își face un program boieresc și lipsește cu zilele.

— Și atunci, cu repetițiile cum stați?
— Stăm foarte bine, adică stăm și tot stăm pe loc... Astfel, spectacolele aflate în pregătire le vom da la anul și la mulți ani! Tot așa de bine stăm și cu televizorul: el în căminul cultural, iar noi pe afară. Îl privim de la fereastră. Cînd sînt emisiuni, cerem voie să le vizionăm la clubul secției petrolifere al cărui director ține ușile deschise...

Și tinerii au plecat mai departe, cerînd în cor:

— Vrem cheia lui Moțoc!
M-am trezit lac de sudoare și am oftat ușurat: nu fusese decît un vis, iar eu nu cred în vise de-astea. Totuși, am zărit pe masă scrisoarea tovarășului Dumitru Păduraru și mi-am amintit că „noul Moțoc” din Copăceni există adevărat. De aceea, în încheiere, strig și eu:

— Vrem răspunsul lui Moțoc! (și, de preferat, în fapte).

TILICĂ

Pt. conf. NICOLAE TĂUTU

Epigrame

Sute de tineri au obținut insigne de polisportiv la asociațiile „PROGRESUL”-Ștefănești și „ÎNAINTE”-Bucecea, din raionul Botoșani.

Că m-am bucurat fierbînt
Este lesne de-nțeles:
Ștefăneștiul e-n... PROGRES
Iar Bucecea... ÎNAINTE!

În raionul Gura Humorului, Spartachiada de iarnă se desfășoară cu deplin succes.

Azi, succesul lor frumos
Îl voi explica oricui:
La GURA HUMORULUI
Se muncește... SERIOS.

S. DOREANU